

ubiegających się o azyl w tym państwie członkowskim stanowią poważne i udowodnione powody, aby przypuszczać, że wnioskodawca zetknie się z rzeczywistym niebezpieczeństwem bycia poddanym nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu w rozumieniu tego artykułu.

Z zastrzeżeniem przewidzianej w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 możliwości rozpatrzenia samemu wnioskowi brak możliwości transferu wnioskodawcy do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, gdy państwo to zgodnie z kryteriami zawartymi w rozdziale III tego rozporządzenia zostało wyznaczone jako odpowiedzialne państwo członkowskie, powoduje, że na państwie członkowskim, które ma dokonać transferu, ciąży obowiązek dalszej analizy kryteriów określonych w tym rozdziale w celu sprawdzenia, czy któreś z dalszych kryteriów umożliwia wyznaczenie innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu.

Państwo członkowskie, w którym znajduje się osoba ubiegająca się o azyl, musi jednak czuwać, by sytuacja naruszenia praw podstawowych wspomnianej osoby nie uległa pogorszeniu w związku z przewlekłością procedury ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego. W razie potrzeby państwo to samo powinno rozpoznać wniosek zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003.

- 3) Opierając się na art. 1, 18 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie można udzielić innej odpowiedzi.
- 4) W zakresie, w jakim pytania poprzedzające dotyczą obowiązków ciążących na Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, uwzględnienie protokołu (nr 30) w sprawie stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do Rzeczypospolitej Polskiej i Zjednoczonego Królestwa nie ma wpływu na odpowiedzi udzielone na pytania od drugiego do szóstego w sprawie C-411/10.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.
Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Tomasz Ziółkowski (C-424/10), Barbara Szeja, Maria-Magdalena Szeja, Marlon Szeja (C-425/10) przeciwko Land Berlin

(Sprawy połączone C-424/10 i C-245/10) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo stałego pobytu — Artykuł 16 — Legalny pobyt — Pobyt na podstawie prawa krajowego — Okresy pobytu ukończone przed przystąpieniem do Unii państwa pochodzenia zainteresowanego obywatela)

(2012/C 49/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tomasz Ziółkowski C-424/10), Barbara Szeja, Maria-Magdalena Szeja, Marlon Szeja (C-425/10)

Strona pozwana: Land Berlin

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) — Obywatel Unii, który przebywał legalnie zgodnie z prawem przyjmującego państwa członkowskiego przez ponad pięć lat w tym państwie, ale nigdy nie spełnił w czasie swego pobytu warunków określonych w art. 7 dyrektywy 2004/38/WE — Pojęcie „legalnego pobytu” — Pobyt, którego długość wynosi pięć lat jedynie przy uwzględnieniu okresów, które upłynęły przed dniem przystąpienia państwa pochodzenia zainteresowanej osoby do Unii Europejskiej — Określenie długości pobytu niezbędnej do uzyskania prawa stałego pobytu

Sentencja

1) Wykładni art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy dokonywać w ten sposób, że nie można uznać, iż obywatel Unii, który przez ponad pięć lat zamieszkiwał na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego wyłącznie na podstawie prawa krajowego tego państwa, nabył prawo stałego pobytu zgodnie z tym przepisem, mimo że w czasie tego pobytu nie spełniał warunków określonych w art. 7 ust. 1 tej dyrektywy.

2) Okresy pobytu obywatela państwa trzeciego na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego ukończone przed przystąpieniem tego państwa trzeciego do Unii Europejskiej powinny — w braku szczególnych postanowień w akcie przystąpienia — być uwzględniane dla celów nabycia prawa stałego pobytu na mocy art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38, o ile spełniają warunki przewidziane w art. 7 ust. 1 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010